

benhavns Befæstning. Den eneste Bevilling, jeg med let Sind kunde gaa med til at stemme for, er en Bevilling til Sløjfning af denne Fæstning; thi jeg forudsér, at skal den blive ved at staa, vil der kun gaa faa Aar, før man siger: Den maa udvides, den maa udvikles, og det vil i en uoverskuelig Aarrække blive en Ulykke for Kjøbenhavns Udvikling. Vi ville ikke kunne røre os, for stadig vil man sige: Saa maa I til Gengæld slaa en Handel af, hvorved de Penge, der komme ind ved Realisationen af visse Terræner, kunne anvendes til Udvikling af Fæstningen. Det vil finde en afgjort Modstand i dette høje Ting og med Rette, og følgelig vil Kjøbenhavn i en Aarrække være hindret i sin naturlige Udvikling.

Vi have ikke mange Særinteresser, vi Kjøbenhavnere. Jeg misunder det ærede Medlem for Køge (Alberti), der altid kan begynde sin Tale med Køge og ende den med Køge, og jeg vilde ønske, at jeg havde et lille Jærnbaneanlæg eller et lille Havneanlæg eller noget saadant i 5te Kreds. Det har jeg imidlertid ikke, og jeg beder derfor undskylde, at jeg har dvælet ved et Spørgsmaal, som ikke har særlig Interesse for 5te Kreds, men som har Interesse for hele den By, som jeg har den Ære at repræsentere baade her og i Borgerrepræsentationen. Maaske kunne vi faa en Forklaring fra den højtærede Krigsminister, hvis han kommer til Stede. I hvert Fald vil jeg sige ham og den høje Regering, at hvis det bliver Alvor, hvad dette konservative Blad har meddelt, maa de være forberedte paa, at de skabe en antimilitaristisk Stemning her i Kjøbenhavn, der vil gaa videre end til de Kjøbenhavnere, hos hvem den hidtil har været herskende, den vil gaa til hele Borgerskabet, til hele Bourgeoisiet, til alle, der have industrielle og kommercielle Interesser. Hvis det skulde være Alvor, at de ville hindre vor By i sin naturlige Udvikling, ville de opnaa at skabe en Hovedstad her i Landet, hvis hele Befolkning fra øverst til nederst vil blive den skarpeste Modstander i sin Helhed af Militærpolitiken. Jeg tror gerne, at den højtærede Regering og navnlig den højtærede Krigsminister i Virkeligheden sympatisere med disse saakaldte Forsvarsbestræbelser, der bl. a. vise sig i, at de hindre vor Bys Udvikling.

Der blev ganske vist sagt om den højtærede Krigsminister at han mødte under vanskelige Forhold her i Tinget, men at han dog var en skikkelig og flink Mand. Jeg vil ikke være i Stand til at under-

skrive denne Dom. Jeg synes, at den Debut, den højtærede Krigsminister har haft her i Salen, gør, at vi ikke kunne underskrive en saadan Dom. Han har begyndt sin Ministergerning nu for anden Gang med at forsvare Afskedigelsen af Krudtværksarbejder Kristian Nielsen oppe ved Frederiksværk. Selv om der ikke af andre Grunde var et fjendtligt Forhold mellem ham og dette Ting, synes jeg, at denne ene Omstændighed vilde være tilstrækkelig til at motivere et fjendtligt Forhold mellem den højtærede Krigsminister og dette Tings aldeles overvejende Flertal. De fleste af os have i 4 Aar interesseret os levende for Kaptajn Dreyfus, men vi maa ikke glemme, at der ogsaa herhjemme er Uretfærdigheder i stor Mængde, og vi have ikke Lov at gaa med en Hærefod hen over de Uretfærdigheder, der ske i vort eget Land og for vore egne Øjne. Det er en Uretfærdighed, der er sket, da man afskedigede Krudtværksarbejder Kristian Nielsen, og det er aldeles utilbørligt, at en Krigsminister tager denne Afskedigelse i Forsvar. Det maa sætte ham paa en fjendtlig Fod med dette Tings Flertal, saa sandt dette Tings Flertal har Interesse for den personlige Frihed. Det er læst op af den højtærede Krigsminister, hvad denne Arbejder skulde have sagt, efter Højrebladens Referat. Og min Partifælle fra Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) har ogsaa læst det op, og De have alle hørt, at der er intet andet i disse Ord end den naturlige Sandhed, der frembyder sig for enhver, der ser paa Samfundsforhold, at de store Træer tager Kraften og Livet og Lyset fra de smaa. Det er Ting, der er sagt af en Videnskabsmand som Stuart Mill, men jeg vil holde mig til de hjemlige Forhold. Jeg vil nævne Professor i Nationaløkonomi ved Kjøbenhavns Universitet, Harald Westergaard. Han har i et Foredrag, som han holdt forrige Aar i „Bethesda“, i en kirkelig Forsamlingsbygning, givet en Skildring af Samfundets Udvikling i dette Aarhundrede, som netop viser, hvorledes under Frikonkurrencen de store Træer tage Kraften og Lyset fra de smaa. Hele hans videnskabelige Skildring, som senere er udgivet som Særtryk af Ugeskriftet „Danskeren“, er slet ikke andet end en Udvikling af, hvad denne Arbejder i Frederiksværk har sagt med jævne Ord, som det falder en Arbejder naturligt. Jeg vil minde om den ophidsende Udtalelse, som i Onsdag er falden fra den samme Statsembedsmand, denne Professor i Nationaløkonomi ved Kjøben-